

Det staar endnu saa uklart for en stor Del af Befolkningen, hvori Indkomst egentlig bestaar, og de kunne derfor uden deres Vilje komme til at begaa Ting, som over for en Forhørsdommer kunde komme til at se ud, som om det var begaaet mod bedre Vidende. Dette er jeg betænkelig ved, og jeg henstiller derfor, om man ikke kunde sætte Grænsen for Selvangivelsespligten f. Eks. til 2,000 Kr.s Indtægt. Det vilde hjælpe en hel Del. Man kunde maaske ogsaa gaa den Vej, at Straffeansvaret først indtræder over for Skattekommissionen, altsaa med den Virkning, at naar der over for Ligningsmyndigheden i første Trin kommer en urigtig Angivelse og den bliver paataalt, og den vedkommende saa retter sig derefter, er han straffri; men er Fejlen paapeget, og han dog fastholder sin Angivelse og lader Sagen gaa til Skattekommissionen, kan han blive Genstand for kriminel Tiltale. Jeg henstiller, om der er en saadan Vej at gaa for at komme ud over de Betænkeligheder, der utvivlsomt vil være i vide Kredse over for tvungen Selvangivelse. Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, i hvor ringe Grad navnlig vor Landbobefolkning er fortrolig med Begrebet Indkomst. Der føres ganske vist Regnskaber — der er dog mange, der slet ikke føre noget — men disse Regnskaber ere i Virkeligheden ikke andet end Kasseregnskaber over, hvad man giver ud og faar ind i Løbet af Dagen. Dette skrives op i Noterbogen. Men der føres ikke noget Budgetregnskab, der virkelig oplyser om, hvad det paagældende Landbrug har haft af Indtægt og Udgift i Aarets Løb. Der er yderst faa, der holde et saadant Regnskab, og jeg skulde vel næsten antage, at der er endnu færre, der føre et saadant Regnskab paa virkelig rationel Maade; thi saa skulde de gøre Statusopgørelse ved Aarets Udlob, foretage en Vurdering af Besætningen, veje Svinene, se, hvor mange Pund de ere vægede o. s. v., o. s. v. Der er ganske vist enkelte, som føre et saadant rationelt Aarsregnskab, men det er yderst faa. Paa den anden Side erkender jeg fuldstændig, at der kan gives gode Grunde for at fræve dette, og det er ogsaa min Tro, at naar Befolkningen i nogle Aar har vænnet sig til Behandlingen af Indtægts- og Formueskatten, vil den have lært bedre at benytte denne; det vilde maaske være en Vej at gaa at stille Straffebestemmelserne over for urigtig Selvangivelse i Bero i nogle Aar, saa at man først saa, hvorledes det udviklede sig, og gav Folk Lejlighed til at gøre sig fortrolige dermed. Alt dette skal jeg henstille til det ærede Udvalgs nærmere Overvejelse. Et andet Punkt

er den Tavshedspligt, der paalægges vore Sogneraad, som jo ere Ligningsmyndighed i første Instans. Det bestemmes her, at Sogneraadets Medlemmer ikke maa omtale for nogen, hvad de ad denne Vej ere blevne bekendte med med Hensyn til de enkelte Skatteborgeres økonomiske Forhold. Jeg er fuldstændig overbevist om, at denne Tavshedspligt ikke kan opretholdes, det er umuligt. De paagældende ville i mangfoldige Forhold komme til direkte eller indirekte at benytte Oplysninger, som de have fra deres Ligningsvirksomhed, og som saa kunne foranledige Paataale fra de paagældendes Side samt Rivninger og Stridigheder, som kunne have en overmaade kedelig Karakter. Overtrædelse af denne Tavshedspligt er jo understøttet af almindelige Regler, som gælde for den samme Foræelse i Embedsforhold og rammes med de deraf følgende Straffe. Det, som vækker Ubilse hos de enkelte Skatteborgere, er jo dog særlig Offentliggørelsen af deres Statteindtægt; den sætter ondt Blod og tilfredsstillende blot en aldes urimelig Nysgerrighed hos Publikum. Var det ikke tilstrækkeligt, at Loven indeholdt et bestemt Forbud mod Offentliggørelse af Ligningens Resultat og Virksomhed i det hele taget og af de Oplysninger, der maatte fremkomme derved? Man kunde saa undgaa at etablere en saadan Tavshedspligt, som jeg er meget bange for i mangfoldige Tilfælde vil blive overtraadt uden nogen ond Vilje fra de paagældendes Side, og som vil foranledige mangfoldige Rivninger og Stridigheder, som man dog saa meget som muligt skulde søge at undgaa.

Det, jeg her har bemærket, er kun at opfatte som Henstillinger til nærmere Overvejelse med Hensyn til enkelte Poster, men Grundlæggningerne og Principperne i det foreliggende Forslag ere af en saa overordentlig stor Interesse og saa gennemgribende Betydning, at Henstillinger af enhver Art om Detailler selvfølgelig maa vige, naar det gælder Gennemførelsen af en Sag af saa stor Rækkevidde. Jeg slutter med at udtale min gentagne Anerkendelse af, at disse Forslag foreligge for os, og jeg haaber, de skulle blive en Prøve paa, et Vidnesbyrd om, hvad Rigsdagen i Virkeligheden formaar, saa at man vil saa at se, om den vil være i Stand til virkelig at plukke Frugten af den Sæd, her er nedlagt.

Scharling: Den første ærede Taler i Gaar begyndte med at fremhæve, at hvad det gjaldt om, naar man stod over for ny Skattelove, var særlig det at lette Kommitteerne for nogle af de Byrder, som i de